

KONINKLIJKE LUCHTMACHT

INLICHTINGEN
SAMENVATTING

(ISAM)

11 / 75

UITGEGEVEN DOOR DE LUCHTMACHTSTAF / SECTIE L 2

Afdeling: Inlichtingen en
Veiligheid.

's-Gravenhage, 14 november
Prins Clauslaan 8
Tfn 81 43 21

Nr. : L2/0964/L-75

Aan:
Zie verzendlijst

INLICHTINGENSAMENVATTING
(ISAM 11/75)

Deze ISAM is een nationaal inlichtingendocument.
Behoudens voorafgaande toestemming van het Hoofd
van de Afdeling Inlichtingen en Veiligheid van
de Luchtmachtstaf mag de inhoud niet

- a. ter inzage worden gegeven aan buitenlanders;
- b. ten overstaan van buitenlanders in discussie
worden gebracht;
- c. worden gekopieerd.

VERZENDLIJST (behorende bij Inlichtingsamenvatting nr. 11/75,
d.d. 14 november 1975.

<u>Aan:</u>	<u>Ex.nr.:</u>	
Chef Staf (Luchtmacht) van de Inspecteur Generaal der Krijgsmacht	1	1)
Voorzitter van het Comité Verenigde Chefs van Staven	2	1)
C- CTL	3	
C- Vlb Soesterberg	4	
C- Vlb Leeuwarden	5	
C- GPLV/Vlb Deelen	6	
C- Vlb Volkel	7	
C- Vlb Eindhoven	8	
C- Vlb Twenthe	9	
C- Vlb Gilze Rijen	10	
C- NS Den Helder	11	
C- 12 GGW	12	
C- 3GGW	13	
C- 5GGW	14	
C- CRC/MilATCC	15	
C- LVM Groep	16	
C- 1LK t.a.v. C- ASOC	17	
C- CLO	18 t.e.m. 20	2)
C- LIMOS	21	
C- LETS)	22	
C- KKSL)		
Directeur Luchtmacht Stafschool	23	
Lumat [redacted]	24	1)
LuLaMarat [redacted]	25	1)
LuLaMarat [redacted]	26	1)
MaLumat [redacted]	27	1)
Lumat [redacted]	28	1)
LaLumat [redacted]	29	1)
LaLumat [redacted]	30	1)
LuLamat [redacted]	31	1)
LaLuMarat [redacted]	32	1)
LaLuMarat [redacted]	33	1)
LaLuMarat [redacted]	34	1)
[redacted]	35	
<u>I.a.a.:</u>		
Voorzitter van het Comité Verenigde Inlichtingen- diensten Nederland	36	
Hoofd MARID	37	
Hoofd LAMID	38+39	
Hoofd IDB t.a.v. Lu-Liaison Officier	40	
OOP/KLu	41	
DMLu	42	
HPMV d.t.v. VCVCS	43	

Ex.nr.:

NMR-Neth. SHAPE t.a.v. Maj [REDACTED]	44
NMR-Neth. AFCENT t.a.v. Maj [REDACTED]	45
NAK-2ATAF t.a.v. Lt-Kol [REDACTED]	46
Neth. Support Unit AAFCE t.a.v. Lt-Kol [REDACTED]	
<u>d.t.v.:</u> NAK-2ATAF	47
C- 1 LVG	48

Intern aan:

BDL - Plv.CLS - Sous-Chef Operatiën - Sous-Chef Plannen	49	
H- Afd.Ops Directie	} ter circulatie	50
H- Afd.Lu Bedr.Veiligheid		
H- Afd.Verbindingen		
H- Afd.Plannen	} ter circulatie	51
H- Afd.Ops Behoeften		
H- Afd.Organisatie		
Archief Afd. Inlichtingen en Veiligheid	52	
H- Sectie Contra Inlichtingen	53	

-
- 1) ter info, daarna retour aan het Hoofd van de Afdeling Inlichtingen en Veiligheid van de Luchtmachtstaf.
 - 2) ex. 19 en 20 ter info, daarna retour aan het Hoofd van de Afdeling Inlichtingen en Veiligheid van de Luchtmachtstaf.

I N H O U D S O P G A V E

	<u>Blz.:</u>
<u>HOOFDSTUK I - FEITEN EN ONTWIKKELINGEN</u>	I-1 - I-9 + Bijl.A,B
<u>WARSCHAU PAKT</u>	I-1
<u>Warschau Pakt algemeen</u>	I-1
<u>MIG-23 FLOGGER B / lucht/lucht geleide wapens</u>	I-1
<u>WP lsk en lvd middelen tegenover de Centraal Europese Sector</u>	I-4
<u>Sovjet vliegtuig vervangingsprogramma</u>	I-5
<u>Gesimuleerde aanvallen op SOC/CRC's in de BRD</u>	I-7
<u>WP ELINT activiteiten tijdens NAVO oefeningen in de BRD</u>	I-7
<u>Mogelijke invoering van SA-6 bij de Oostduitse strijdkrachten</u>	I-7
<u>Organisatie van de SA-9 eenheden bij de Sovjet strijdkrachten in Tsjechoslowakije</u>	I-8
<u>Nieuwe Poolse GCI/EW radar</u>	I-8
<u>Begin AEROFLOT vluchten i.v.m. troepenrotatie</u>	I-9
<u>HOOFDSTUK II - PROFIEL VAN DE RUSSISCHE VLIETGER</u>	II-1 - II-1
<u>HOOFDSTUK III - DE BACKFIRE</u>	III-1 - III-
<u>HOOFDSTUK IV - DE PRAVDA OVER DE SOVJET-EGYPTISCHE BETREKKINGEN</u>	IV-1 - IV-9
<u>HOOFDSTUK V - ANTI-MILITARISME EN DE SOLDATENBONDEN</u>	V-1 - V-5 + Bijl.A en
<u>HOOFDSTUK VI - MAANDOVERZICHT VEILIGHEIDSMELDINGEN</u>	VI-1 + Bijl
<u>HOOFDSTUK VII - VERNIEUWING MC-260 SERIE HANDBOEKEN ("TECHNICAL INTELLIGENCE")</u>	VII-1 - VII-

HOOFDSTUK IV - De "Prawda" over de Sowjet-Egyptische betrekkingen.

Op 25 oktober jl. werd in het partijblad "Prawda" een hoofd-artikel (ondertekend "waarnemer") gepubliceerd, waarin de Russische kritiek op de Egyptische president Sadat, tot nu toe veelal indirect, vrijwel rechtstreeks is. Het artikel verscheen aan de vooravond van president Sadats bezoek aan de V.S. De beschouwing geeft de Russische gevoelens (en gevoeligheden) m.b.t. de Sowjet-Egyptische betrekkingen na de totstandkoming van het nieuwe Sinaï-akkoord weer. Een volledige vertaling van het artikel lijkt gerechtvaardigd, zowel om het belang van het onderwerp zelf als omdat het een algemeen inzicht geeft in Moskou's wijze van reageren, wanneer het Kremlin een bepaalde aantasting van zijn invloedssfeer percipieert. Het ziet er niet naar uit, dat na de publikatie van een dergelijke beschouwing ruimte over is om het "uitgestelde" bezoek van Breznjew aan Egypte nog vóór het a.s. partijcongres te regelen. Het artikel volgt hieronder:

In de Egyptische pers komen de laatste tijd steeds vaker uitlatingen voor, bedoeld om een schaduw te werpen op de SU, haar Midden-Oosten-politiek en i.h.b. haar beleid jegens Egypte. Daarbij komt het zelfs tot beweringen, als zou zowaar de SU de schuld hebben, dat de Egyptische leiding thans aan kritiek van andere Arabische staten i.v.m. het recente Egyptische-Israëliische deelakkoord blootstaat. Tegen dergelijke volstrekt ongegronde persreacties wordt helaas door diegenen in Egypte die de politiek bepalen en die zulks behoorden te doen omdat zij van de werkelijke stand van zaken op de hoogte zijn geen stelling genomen. Het is daarom van belang nogeens te herinneren aan een aantal grondgegevens die de Sowjet-Egyptische betrekkingen en de politiek van de SU in het Midden-Oosten in haar geheel betreffen.

De SU heeft haar betrekkingen met Egypte altijd op de principiële, fundamentele grondslagen van haar buitenlandse politiek gebouwd. Een onverzoenlijke houding jegens imperialisme en kolonialisme en consequente steun voor de nationale bevrijdingsbeweging van de volken vormen er een integrerend deel van. De officiële dokumenten en redevoeringen van de Sowjet-leiders bevatten dienaangaande verwijzingen die aan duidelijkheid niets te wensen overlaten. De Secretaris-Generaal

van het CC

van het CC van de CPSU, L.I. Breznev, heeft in zijn op het XXIVe Partijcongres uitgebrachte rapport onderstreept, dat een van de doeleinden van de Sowjet-buitenlandse politiek is "het steunen van de nationale bevrijdingsbeweging en het verwezenlijken van all-round samenwerking met de jonge ontwikkelingslanden".

Sinds de juli-revolutie van 1952 in Egypte doet de SU permanent al hetgeen wat in haar vermogen is voor de ontwikkeling van vriendschappelijke betrekkingen en uitgebreide samenwerking met dit land. Na 1952 kwam met succes de politieke samenwerking tussen beide landen tot stand en werd deze in vorm en inhoud steeds veelzijdiger. Regelmatig vonden topontmoetingen plaats, kwamen brede contacten tot stand op vele terreinen van de Sowjet-Egyptische betrekkingen en ontstonden er nauwe vriendschapsbanden tussen de belangrijkste staatsinstellingen en maatschappelijke organisaties van beide landen en werd de vriendschap tussen de volkeren van de SU en Egypte versterkt.

De leiders van het nieuwe Egypte hebben herhaaldelijk verklaard, dat de Sowjet-Egyptische samenwerking een van de belangrijkste en noodzakelijke grondslagen vormde om een waarlijk onafhankelijke ontwikkeling van het land te garanderen en om de meest gunstige voorwaarden te creëren voor de verdere versterking van de onafhankelijkheid en maatschappelijke vooruitgang van het land. "Wij begrijpen heel goed, - onderstreepte destijds president Nasser -, dat wanneer er geen Sowjet-steun zou zijn, Egypte geen enkel ingewikkeld economisch en politiek vraagstuk zou kunnen oplossen".

De samenwerking tussen de SU en Egypte in de internationale arena is een belangrijke, zwaarwegende factor van de huidige internationale verhouding in het Midden-Oosten geworden. In alle fasen van de strijd van het Egyptische volk voor zijn vrijheid en onafhankelijkheid heeft de SU deze rechtvaardige strijd standvastig gesteund. Zo geschiedde in 1956, in de dagen van driedubbele agressie tegen Egypte; aldus geschiedde in 1967, toen Israël agressie ontketende tegen drie Arabische staten: Egypte, Syrië en Jordanië; zo geschiedde in oktober 1973 toen de conflictsituatie in het Midden-Oosten als gevolg van de agressieve politiek van Israël in een nieuwe ernstige uitbarsting van oorlogshandelingen in dit gebied tussen Israël en zijn Arabische burens uitmondde.

Kunnen deze onweerlegbare

Kunnen deze onweerlegbare feiten soms geloofwaardig worden zonder van de begrippen van eer en geweten een aanfluiting te maken?

Door de inspanningen van de SU en Egypte werd ook voor hun toekomstige politieke samenwerking een hechte volkenrechtelijke basis gelegd. Op 27 mei 1971 werd te Kaïro het Vriendschaps- en samenwerkingsverdrag tussen de SU en Egypte getekend. Het verdrag legde de hoofdtendenzen van de samenwerking tussen beide landen vast en gaf daaraan nieuwe impulsen. "In de inhoud van dit verdrag, - verklaarde L.I. Breznev - komen de nauwe vriendschap, de wederzijdse steun en het wederzijdse begrip, waardoor de betrekkingen van de SU met de progressieve Arabische Staten zich onderscheiden, duidelijk tot uitdrukking".

Thans zijn er in Egypte politici die de zaak graag zo willen voorstellen, als zou het Verdrag van 1971 door de SU aan Egypte zijn opgedrongen. Maar uitgezonderd degenen die aan een vreemd soort vergeetachtigheid lijden herinnert iedereen zich heel goed wie eigenlijk - de SU of Egypte - het eerst de vraag omtrent het sluiten van een dergelijk akkoord aan de orde heeft gesteld. Ook herinnert iedereen zich nog wat daarover door president Sadat is opgemerkt: "Wij wilden dit verdrag, - zo verklaarde hij in de Egyptische Volksvergadering, - en wij ondertekenden het en hebben zo nieuwe garanties toegevoegd om onze strijd succesvol ten einde te brengen. Ik heb naar ondertekening van het verdrag met de SU uit naam van onze toekomst en de toekomst van ons nageslacht gestreefd". Dat zijn de feiten, dat is de waarheid omtrent het Verdrag van 1971, een politiek hoofddocument dat de aard van de Sowjet-Egyptische betrekkingen heeft bepaald.

Niet minder veelzeggend is het feit dat de SU en Egypte op een ander belangrijk terrein, dat van de economie, gingen samenwerken. De jonge Egyptische staat werd van meet af aan voor de bijzonder belangrijke en moeilijke opgave gesteld om de op gang gekomen sociaal-politieke hervormingen op een hechte en moderne economische basis te funderen en de noodzakelijke wederzijds voordelige economische betrekkingen met de buitenwereld te vestigen. Kon de Egyptische revolutie soms op de sympathie van diegenen rekenen, tegen wie zij was gericht? Het leven heeft uitgewezen, dat Egypte alleen op die landen die in de praktijk de nationale bevrijdingsbewegingen steunen en de jonge ontwikkelingslanden helpen in de strijd voor de versterking van hun politieke onafhankelijkheid

en economische zelfstandigheid

en economische zelfstandigheid kon steunen. Daarom was de koers van het nieuwe Egypte, gericht op ontwikkeling van economische betrekkingen met de SU en de andere landen van de socialistische gemeenschap, logisch en historisch gefundeerd.

De banden tussen de SU en Egypte op het terrein van economische samenwerking namen verschillende vormen aan en ontwikkelden zich op grote schaal. De bijzondere betekenis van deze samenwerking bestaat hierin, dat zij de kwalitatieve ombouw van de Egyptische economie en opheffing van haar eenzijdig karakter, welke het gevolg is van lange jaren van koloniale afhankelijkheid, bevordert. Primaire aandacht werd besteed aan de ontwikkeling van Egyptische produktiekrachten in basissectoren van de economie: energie, machinebouw, chemische industrie, ferrometallurgie en non-ferrometallurgie.

De SU verleende en verleent Egypte hulp bij de bouw van 148 industriële projecten. Daarvan is thans een honderdtal al gereed, deze projecten lopen goed en brengen Egypte aanzienlijke voordelen. Alle industrieën, met Sowjet-hulp gebouwd, zijn uit economisch oogpunt zeer rendabel.

Kan men die treffende bladzijden of, beter gezegd, markante hoofdstukken van Sowjet-Egyptische economische samenwerking als de bouw van het hydro-energetisch Assoean-complex en de bouw van het metallurgisch complex te Helwan uit de herinnering van het Egyptische volk wegvagen? Bij herhaling hebben de Egyptische leiders erkend, dat de bouw van deze complexen voor Egypte en de welvaart van zijn volk historische betekenis heeft.

Het is bekend dat de voormalige koloniale mogendheden de een na de ander geweigerd hebben aan de bouw van de Assoean-dam en de uitbreiding van het Helwan-complex deel te nemen. Anders en vanuit een principieel andere opstelling verhield zich de SU tegenover deze voor het Egyptische volk van vitaal belang zijnde bouwprojecten. In de gemeenschappelijke Sowjet-Egyptische verklaring, welke t.g.v. de plechtige opening van het Assoean-complex op 15 januari 1971 ondertekend werd, werd opgemerkt dat de "Assoean een waar voorbeeld is van gezonde en gelijkgerechtigde betrekkingen tussen staten en een treffende bewijs

dat de jonge

dat de jonge ontwikkelingslanden in samenwerking met de krachten van het socialisme grote successen kunnen behalen bij het versterken van hun politieke en economische onafhankelijkheid".

Wat is daarop het commentaar van diegenen die thans in sommige Egyptische kranten het grootse werk, door het Sowjet-volk voor Egypte en zijn volk verricht, proberen zwart te maken? Immers zelfs zij waren voor het neerschrijven van hun met leugens gelardeerde artikelen aangewezen op het elektrisch licht dat van de Assoean komt en aten het graan dat in de met het water uit het Assoean-bassin geïrrigeerde velden door de fellah's wordt verbouwd.

Een hoge vlucht nam de samenwerking tussen de twee landen op agrarisch terrein. Met deelneming van Sowjet-organisaties zijn werken in uitvoering van de ontginning van 126.000 ha. woeste gronden, wat gezien de bestaande landhonger in Egypte een indrukwekkend cijfer vormt; 5000 dorpen worden geëlektrificeerd.

Met intens begrip voor de economische problemen waarmee het Egyptische volk na de revolutie van 1952 te kampen heeft en trouw aan de beginselen van het socialistisch internationalisme streeft de SU ernaar het Egyptische volk de noodzakelijke hulp te verlenen bij het overwinnen van de eeuwenlange achterstand en het creëren van een onafhankelijke nationale economie. Zij heeft dat bij herhaling in woord en daad bevestigd.

In het bijzonder dient men stil te staan bij de hulp die door de SU op militair terrein is verleend, temeer daar de werkelijke stand van zaken op dit gebied aan de meest schaamteloze verdraaiingen blootstaat. De revolutie moet haar verworvenheden verdedigen. Voor de Egyptische leiders kreeg deze kwestie van 't begin af een bijzonder akuit karakter: de strijd tegen de imperialistische intriges van de voormalige koloniale metropolen raakte nauw met de bijzonder ingewikkelde verhoudingen tussen de staten in het Midden-Oosten verweven. De Arabische landen kregen te maken met de expansionistische, tegen de Arabieren gerichte aspiraties van Israël, dat de steun geniet van het internationale imperialisme en zionisme. Kon Egypte op militaire hulp

rekenen van die

rekenen van die krachten waarvan het zich zo even bevrijd had? Het zou zonderling zijn geweest om te verwachten, dat de imperialistische staten zich om de versterking van Egypte's militaire macht bekommerden. Dat deden ze dan ook niet.

Daarom was het logisch dat president Nasser, als een wijs staatsman, in 1955 het historische besluit nam zich tot de SU te wenden met het verzoek het defensievermogen van de jonge republiek te helpen versterken. Het was vanzelfsprekend dat het verzoek van Nasser bij de SU veel begrip ontmoette. Met de hulp van Sowjet-specialisten in Egypte, die daar op verzoek van de Egyptische leiding werden heengestuurd, werd een efficiënt leger opgebouwd, uitgerust met modern wapentuig. Veel hulp werd eveneens bij de opleiding van het personeel van de Egyptische strijdkrachten geboden.

Na de Israëliische agressie van 1967 werd met hulp van de SU het Egyptisch militair potentieel weer volledig aangevuld. De eersteklas kwaliteit van de Sowjet-wapens werd tijdens de oktoberdagen van 1973 op bijzonder duidelijke wijze gedemonstreerd. Met deze wapens wist het Egyptische leger niet alleen met succes de aanvallen van de agressor af te slaan, maar hem ook gevoelige slagen toe te dienen. De gehele wereld was er getuige van, hoe in deze dagen over zee en door de lucht onafgebroken Sowjet-wapens en munitie naar Egypte en Syrië gingen. Men moet wel het toppunt van onbeschaamdheid hebben bereikt om, zoals thans sommigen doen, te verklaren dat Egypte destijds uit de SU "enkele koffers reserveonderdelen" ontving. Striemende woorden, maar die met de werkelijkheid niets te maken hebben, verhogen ook niet bepaald de geloofwaardigheid.

Ook na de oktoberoorlog van 1973 vervolgt de SU op konsekvente wijze haar koers, gericht op de ontwikkeling van vriendschappelijke samenwerking met Egypte op militair terrein, overeenkomstig de bestaande akkoorden. Maar, zoals bekend, is dit een zaak die een tweezijdig karakter heeft. Samenwerking kan zich niet ontwikkelen wanneer een van de partners een koers volgt die deze samenwerking ondermijnt.

Over de wegen voor een Midden-Oosten regeling, het volgende. De SU en de andere landen van de socialistische gemeenschap zijn in het

verleden uitgegaan en

verleden uitgegaan en gaan ook thans uit van de absolute premisse, dat de agressie definitief moet ophouden, dat aan de landen die aan agressie hebben blootgestaan het land dat hun rechtens toebehoort moet worden teruggegeven en dat elke staat op een vrije en onafhankelijke ontwikkeling recht heeft. In de kern van de zaak is dit een vraagstuk dat niet alleen voor het Midden-Oosten geldt, maar een principiële internationale kwestie.

Juist daarom was en is de SU van oordeel, dat een hechte en rechtvaardige vrede in het Midden-Oosten kan en moet worden bereikt op basis van, ten eerste, de volledige verwijdering van Israëls troepen uit alle door hen in 1967 bezette Arabische gebieden; ten tweede, de inwilliging van de legitieme nationale rechten van het Arabische volk van Palestina, met inbegrip van zijn recht op het stichten van een eigen staat en, ten derde, de verzekering van het zelfstandig en onafhankelijk bestaan en ontwikkeling van alle staten en volkeren van het Midden-Oosten.

Om een regeling op deze rechtvaardige basis te bereiken bestaat een geëigend internationaal mechanisme: de Geneefse vredesconferentie voor het Midden-Oosten. Op dit forum kunnen alle aspecten van een regeling beschouwd en beslist worden, aan het werk ervan dienen alle direkt bij het konflikt betrokkenen, inclusief de PLO, en eveneens de SU en de VS als medevoorzitters van de conferentie deel te nemen.

De SU verwerpt de mogelijkheid om tot deze of gene tussentijdse en deelmaatregelen te komen niet. Dergelijke partiële maatregelen dienen evenwel een integrerend en organisch bestanddeel te vormen van een allesomvattende regeling, zij moeten worden uitgewerkt en genomen in het kader van de Geneefse konferentie, in haar volledige samenstelling. De USSR is ertegen, dat dit internationale mechanisme slechts gebruikt wordt als een scherm voor het goedkeuren van stappen die buiten de conferentie om worden genomen. Hierin ligt het principiële verschil tussen de positie van de SU en degenen die onder de dekmantel van de "stap-voor-stap"-politiek feitelijk aansturen op een bevriezing van de situatie in het Midden-Oosten en bestendiging van Israëls bezetting van Arabisch land.

Dat de Sowjet-positie

Dat de Sowjet-positie volledig aan de fundamentele belangen van de Arabische volken beantwoordt, wordt nogeens door de kritische opstelling van de Arabische staten tegenover het recente Egyptisch-Israëliische akkoord over de gedeeltelijke terugtrekking van Israëliische troepen in de Sinaï duidelijk bevestigd. Juist daarom heeft men kritiek omdat Egypte met dit akkoord, waar het van de agressor een nietig klein deel van zijn territorium terugkrijgt, tevens de scherpte heeft ontnomen aan de kwestie van de bevrijding van Egypte's eigen onder Israëliische bezetting blijvend gebied (ongeveer 90% van de Sinaï) en van de door Israël veroverde gebieden van andere Arabische staten. Een slag werd toegebracht ook aan de inspanningen om de legitieme en onvervreembare rechten van het Arabische volk van Palestina veilig te stellen.

Bovendien brengt dit akkoord, dat in de introductie van Amerikaans personeel in de bufferzone tussen de Egyptische en Israëliische troepen in de Sinaï voorziet, in de Midden-Oosten-situatie een nieuw element, dat vol is van verstrekkende, gevaarlijke konsekwenties. Niet toevallig heeft deze stap in de VS zelf, daaronder in het Amerikaanse Congres, grote ongerustheid gewekt. Niet zonder gegronde redenen hebben velen in dit verband eraan herinnerd, dat met de introductie van een relatief gering aantal Amerikaans personeel de VS-betrokkenheid in de binnenlandse aangelegenheden van Vietnam aanving, welke mettertijd uitgroeide tot een jarenlange bloedige oorlog, die vele levens van heldhaftig voor hun vrijheid en onafhankelijkheid strijdende Vietnamezen, maar ook levens van Amerikanen eiste, die het slachtoffer werden van de agressie tegen Vietnam.

Het kon niet anders of ondertekening van een dergelijk soort akkoord moest een slag toebrengen aan de eenheid van de Arabische volken. In de nood trachten sommigen zich thans vrij te pleiten en de schuld op anderen te schuiven, waarbij men de SU verwijten maakt over "ondermijning" van de Arabische eenheid. Deze verwijten zijn duidelijk aan het verkeerde adres gericht. Geen ontmoeting tussen Sowjet- en Arabische leiders, geen Sowjet-Arabische dokument is er geweest, waarbij van Sowjetzijde niet het belang is onderstreept van hechte aaneensluiting van de Arabische staten en versterking van de eenheid van hun optreden in de strijd tegen de voortgezette agressie van Israël. Ook

bij de praktische

bij de praktische stappen die zij onderneemt doet de SU alles om de eendracht van de Arabische staten op anti-imperialistische grondslag te bevorderen. De pogingen evenwel om een schaduw te werpen op de Sowjet-koers in deze kwestie onthullen slechts het kwade geweten van hen die deze pogingen in het werk stellen.

Onder omstandigheden waarin de tegenstanders van vriendschappelijke betrekkingen tussen Egypte en de SU in versterkte mate trachten de Sowjet-Egyptische samenwerking te verzwakken en uit te hollen, blijft ons land trouw aan de principiële buitenlands-politieke koers. De politiek van de SU is niet alleen gericht op behoud van al het goede dat tot op heden in de betrekkingen tussen onze landen werd bereikt, maar ook op de verdere uitdieping en verrijking van deze betrekkingen.

In de felicitatie die kameraden L.I. Breznjew, N.V. podgorny en A.N. Kosygin aan president A. Sadat t.g.v. de 23e verjaardag van de Egyptische revolutie stuurden is de bereidheid van de SU uitgedrukt om ook in de toekomst de "betrekkingen van nauwe vriendschap en alzijdige vruchtbare samenwerking tussen de USSR en Egypte" te versterken "op grondslag van hun gemeenschappelijke belangen in de strijd tegen de intriges van de krachten van imperialisme en agressie, in de strijd voor de vrede, onafhankelijkheid en sociale vooruitgang van de volkeren".